

РЕШЕНИЕ

№ 4330

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 15.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9881** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 82, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните, Регламент (ЕС) 2016/679, ОРЗД), във вр. с чл. 39, ал. 2 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на Б. Н. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв.Я., с правоприемник Л. П. Я. ЕГН [ЕГН] от [населено място], СРЕЩУ „Б. П. П. Ф. С.А.“, клон България, за заплащане на обезщетение в размер на 3 000 лв., представляващи претърпени неимуществени вреди -стрес, основателен страх, деструктивни преживявания със соматични проявления като безсъние, нервност, главоболие, безпокойство, дискомфорт вследствие от неправомерно обработване на личните й данни от страна на ответника във връзка с прехвърлено с приложение №1 от 10.09.2020г. към Рамков договор от 19.08.2020г. вземане по договор за потребителски кредит, което неправомерно обработване е в нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679, които вреди се претендират ведно със законна лихва от 11.09.2020г. до окончателното изплащане.

В обстоятелствената част на исковата молба се визира, че лицето е имало

сключен договор за потребителски кредит от 09.05.2016г, който по време на извънредното положение не е можело да обслужва, поради което по същия вземането на ответната страна на 11.09.2020г. без нейното знание е прехвърлено на [фирма] /АСВ ЕАД/. Вследствие от това действие лицето е претърпяло неимуществени вреди, претендиращи в посочения размер, чието репарирание търси. Излага се съображението, че посоченото действие е незаконосъобразно, защото ответната страна е администратор на лични данни, поради което с действието си е нарушил Регламент (ЕС) 2016/679 и дължи обезщетение по чл.82 от Регламента и чл.39, ал.2 от ЗЗЛД. Изтъкват се доводи, че договорът за кредит не предвижда възможност за прехвърляне на вземането, а дори и да имаше такава, липсата на предоставяне на необходимата информация за добросъвестното и прозрачно обработване на личните данни съгласно §1 от чл. 13 от Регламента, както и липсата на получаване на съгласие за обработване на личните му данни за друга цел и уведомяването му за реализацията на това намерение, обосновават извод за нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679, което е довело до риск за правата и свободите на лицето, конкретно проявил се като притеснение, дискомфорт, беспокойствие, стрес вследствие на грубото отношение и непрекъснатите обаждания от страна на колекторската фирма.

С молба от 10.12.2020г. на л.41 пълномощникът на ищцата уточнява исковата си претенция, като заявява, че същата се основава на действие на администратора на лични данни и ответник по настоящото дело, изразяващо се в неправомерно предоставяне на личните й данни на трето лице без изрично и предварително съгласие на ищцата. Поддържа, че съгласието за обработка на личните данни е било дадено само за целта на договора за потребителски кредит. С оглед изложеното –се моли да се уважи исковата претенция. Претендират се разноси на основание чл. 38, т. 3 от Закона за адвокатурата.

Ответната страна -оспорва иска чрез процесуалните си представители – юрк. В. и юрк. В.. На първо място, в отговора на исковата молба се прави възражение за неподведомственост на спора пред административния съд. Излагат се доводи и че договорът за кредит е сключен преди влизане в сила на Регламент (ЕС) 2016/679, поради което спрямо настоящия случай е неприложим чл. 39, ал. 2 в ред. ДВ бр. 17 от 2019г.. По същество излага позицията, че искът е неоснователен и недоказан. Поддържа, че няма неправомерно обработване на лични данни на ищцата С. от страна на ответника, за което се позовава на становище по въпроса на КЗЛД относно цесиите на вземания. Съгласно последното - прехвърлянето на вземането по банков кредит се осъществява по правилата на чл.99 от ЗЗД, който е специален по отношение на ЗЗЛД закон –решение по жалба рег.№ ППН-01-267 от 25.04.2018г. На следващо място, счита, че не са доказани претърпени от ищцата неимуществени вреди, както и причинно-следствена връзка с поведението на ответника. Напротив, твърди се, че преживените стрес, нервност, безпокойство и т.н. са в резултат от неизпълнението на задълженията й по договора за кредит, което се дължи единствено на недобросъвестното й поведение като длъжник. С оглед всичко изложено - се моли съда да остави иска без уважение.

Представителят на СГП намира исковата претенция за неоснователна по съображенията, изложени от ответника.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните не се спори, че между ответника „Б. П. П. Ф. С.А.“ /като кредитор/ и ищцата Б. С. /като кредитополучател/ е сключен Договор за потребителски паричен кредит PLUS-13316405, оторизационен код a15e4туу, от 09.05.2016г. за сумата от 15 000 лв. – на л.18-19. На л.20-22 са представени по делото Общите условия на договора.

Безспорно е, че е сключен договор за цесия с предмет вземането на ответника по кредита с ищеца. Съгласно Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019г. [фирма] като купувач и „Б. П. П. Ф. С.А.“, клон България като продавач са се догорили за продажбата срещу възнаграждение на портфолия от потребителски кредити, които не се изпълняват от кредитополучателите – пар.2, чл.1. Видно от приложение № 1 от 10.09.2020г., оставащият размер от главницата и лихвите, като общият размер на задължението главница + лихви е в размер на 11 754,33 лв.. Вписана е датата на първата пропусната вноска по кредита – а именно 20.03.2020г..

Видно от пар.5, чл. 3 от рамковия договор продавачът е длъжен да прехвърли всички документи по вземанията, а с пар. 7, чл.10 е инкорпорирано в договора упълномощаване от страна на продавача – ответник по настоящото дело, на купувача – [фирма], да изпраща писмени уведомления до длъжниците по вземанията, предмет на договора, от името на продавача, които се считат за уведомления по смисъла на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД.

По делото е представено уведомително писмо изх.№ УПЦ-П-Б./PLUS-1331640 от 15.10.2020г., издадено от изп. директор на [фирма] /на л.50 и л.51/. С това писмо ищцата се уведомява, че съгласно приложение №1 от 10.09.2020г. към Р. договор задължението ѝ е прехвърлено. На гърба на писмото е поместена информация относно събирането, съхраняването и обработването на личните данни на ищцата С. и относно качеството на дружеството на администратор на лични данни. Посочено е, че на обработване подлежи следната информация – три имена, ЕГН, дата на раждане, място на раждане, постоянен/настоящ адрес и др. Отбелязано е още, че личните данни ще бъдат или може да бъдат предоставяни на държавни органи и дружества, свързани с [фирма], сред които БЗ Х. Н., банки, кредитни бюра и агенции за събиране на вземания. От посоченото писмо се установява още че посочените лични данни за ищцата са предоставени от предишния кредитор - „Б. П.“. Видно от представено фотокопие на обратна разписка /л.52/ уведомителното писмо е изпратено от дружеството на 15.10.2020г., тоест след подаване на исковата молба на 07.10.2020г.

На л. 91 е представено от [фирма] фотокопие на декларация за предоставяне на лични данни, с приложено към нея фотокопие на лична карта на Б. С., от която се установява, че съгласието на последната е дадено във връзка с извършването на предварителна проверка за предоставяне на потребителския кредит. Други документи, удостоверяващи съгласие от С. за обработка на личните ѝ данни не са представени по делото.

Във връзка с твърденията на ищцата за непрекъснати обаждания и причинен стрес в резултат от тях се представят по делото разпечатки на електронни съобщения от [фирма] с посочени суми в размер на 12 607,95лв. и 1 945,45лв. и указание за плащане на каса на Easy Pay, изпращани в периода 11.09.2020г. – 14.04.2021г.. Друга информация не се съдържа в съобщенията, включително такава относно цесията с ответника или индивидуализиращи данни на [фирма] като администратор на лични данни.

Ищцовата страна е представила по делото медицинска документация – служебна

бележка от доц. д-р Ц. за настаняване в лечебно заведение към 06.04.2021г., фиш за спешна медицинска помощ – 2 бр., от която се установява, че ищцата се е оплаквала от задух. Поставена е диагноза „АХ“ /вероятно артериална хипертония, което се потвърждава от свидетелските показания/.

По делото са разпитани двама свидетели. Съгласно свидетелските показания на К. И. Я., който е в роднинска връзка с ищцата по сватовство /същата му е тъща/, ищцата била в невъзможност да плаща потребителския си кредит след обявяване на извънредното положение в страната, за което била „предадена на колекторска фирма“. Свидетелят заявява, че е бил очевидец на получаване на ес-ем-ес от [фирма] и видял, че ищцата се притеснила, стресирала се от ес-ем-есите и обажданията, които продължавали и до датата на съдебното заседание – 06.04.2021г.. Сочи, че С. е с високо кръвно и пие лекарства за сърце. Твърди, че от момента на първите ес-ем-ес-и се свързала по телефона с колекторската фирма. Оттам се обадила служителка и се държала грубо с нея, казала, че има 5 дни да плати 14 хиляди /не е сигурен за сумата/, която сума още повече я притеснила. Служителката ѝ разяснила, че сумата е във връзка със сключен кредит с ответника. Свидетелят заявява, че от този момент зачестили сърдечните проблеми с кръвното на ищцата, в резултат от което звъняла в „Бърза помощ“ и лежала в болница, вкл. и към датата на съдебното заседание била в болница /което се установява и от представените писмени доказателства – служебна бележка от медицинско лице/. Свидетелят споделя, че състоянието на ищцата налага жена му – дъщеря на ищцата и процесуален представител по делото, да остава при нея да ношува. На въпрос на процесуалния представител на ответника свидетелят отговаря, че ищцата се е притеснила освен от ес-ем-еса и от обажданията от колекторската фирма, също така, че ще дадат личните ѝ данни на други фирми, на чуждестранни фирми – „притеснява се да не почнат да звънят на вратата и да започнат да я притесняват“.

По делото е разпитан още свидетелят д-р Ц. Н. Ц., от чиито показания се установява, че от деца се познават с ищцата и поддържали контакт непрекъснато. Споделя, че тя му казала, че има проблем с кредити от „БНБ П.“, че не работи заради пандемията и не може да върне кредита. Провеждала контакти да плаща разсрочено, но ѝ давали непосилна сума. Сочи, че в края на месец септември била уплашена, защото получава ес-ем-ес-и и обаждания от непознати, които искали някаква сума, обсъждали със свидетеля да се обади в полицията, но се оказала колекторска фирма към Агенция по събиране вземания. Заявява, че последните осъществявали непрекъснат тормоз върху нея, в резултат от което започнала да вдига кръвно. Във връзка с това се консултирала със свидетеля, който е лекар - хирург. Поставена ѝ била диагноза повишена кръвна захар и карцином на бял дроб. Споделя, че С. не се е оплаквала от други проблеми и притеснения, а само такива във връзка с колекторската фирма. Спомня си, че когато я преглеждал в отделението, където била настанена, станал свидетел на напрегнат разговор между дъщеря ѝ и колекторската фирма. Твърди, че въпреки че С. била в тежко, сериозно увредено състояние – „дихателна недостатъчност, невъзможност да стане и да се движи“, те продължили „да я тормозят и търсят“. На въпрос на ищца отговаря, че от „лятото високото кръвно започна да става неконтролируемо.... Беше доста високо. А задуха се появи след нова година към месец февруари – март“. На въпрос на прокурора дали заболяванията са причинени от преживения стрес - отговаря, че „високо кръвно и диабета се получава от стрес. Каквото и да е рак – стресът е основната причина за появата му“.

На следващо място, следва да бъде съобразено, че по делото е постъпил препис -извлечение на акт за смърт на ищцата, видно от който същата е починала на 16.05.2021г. и по молба от 09.06.2021г. от Л. П. Я., наследник на ищцата, последната с протоклно определение от 15.06.2020г. е конституирана в качеството на ищец по делото. Не е допуснато увеличение на размера на иска за неимуществени вреди предвид характера му.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА, СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

По допустимостта на иска за неимуществени вреди:

Искът е по чл.39, ал.2 от ЗЗЛД и разпоредбата визира, че претенцията се разглежда по реда на АПК, тоест спорът е подведомствен на административните съдилища, без оглед на това дали ответникът е публичен орган или частноправен субект – в този смисъл Определение № 2568 от 18.02.2020г., на което се позовава и самият ответник. Също така производството е допустимо, ако няма производство пред КЗЛД, в който смисъл с определение №8965/03.12.2020г. на състава на л.39 е задължена последната да посочи /л.54гръб/ дали има висящо производство, като не е установено наличие на подобно. С определение исковата претенция е оставена и без движения за посочването на конкретно действия на ответника в нарушение на закона и регламента. С уточнителна молба от 10.12.2020г.са изпълнени указанията и производството е насрочено с указване на доказателствената тежест на страните.

По възражението за недопустимост на ответника, изложено в писмения отговор /л.24/ в т.3 относно Регламент №679/2016г. в сила след сключване на договора за кредит: същото не се споделя, тъй като се касае за действаща норма на чл.39, ал.2 от ЗЗЛД, като отклонение от приложението ѝ за възникналите правоотношения от договора за кредит от 2016г.-няма. Следва да се има предвид, че основанието за правоотношението и възникването му – не означава, че същите не следва да се подведат под режима на ЗЗЛД, а точно обратното. От друга страна - самото правонарушение се твърди, че е възникнало на 10.09.2020г., поради което възражението е неоснователно.

Не се споделя и възражението на ответника по допустимостта, направено с молба от 08.01.2021г- на л.56, че първо се изисква да се установи незаконосъобразност на действието, респ.бездействието, след което едва е допустим пътя за търсене на вреди. В тази връзка съдът съобразява, че незаконосъобразността на действието или бездействието са елемент от фактическия състав на твърдяното непозволено увреждане, което е основанието за отговорността по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД /вид деликтна отговорност без да се търси вина т.е обективна/ и не предопределя задължително съвместно разглеждане, а дава допълнителна възможност на субекта на данни при желание да съедини различни средства на защитата на личните данни – Определение № 8132 от 24.06.2020г. по адм. д. № 5952/2020г., V отд. на ВАС. Това тълкуване е в съответствие и с чл. 82, пар. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, съгласно който „администраторът, участващ в обработването на лични данни, носи отговорност за вреди, произтичащи от извършеното обработване, което нарушава настоящия регламент“. Видно е, че не е поставено условие да бъде доказана незаконността на обработването в производство, което е преюдициално за главния спор относно отговорността на администратора.

Следва да се изтъкне, че чл. 39, ал. 1 ЗЗЛД не се съдържа специална

процесуална уредба относно реда за упражняване на правото на субекта да сезира съда за нарушените му права при обработване на личните му данни, а се препраща към общия административно-процесуален закон за търсене на отговорност на всички администратори на лични данни, независимо от тяхната правосубектност и притежавани качества. Този ред е Глава 11 на АПК /чл.203 и сл./ и също така съгласно чл.82 от Общия регламент относно защитата на личните данни, всеки засегнат частноправен субект може да предяви иск за обезщетение ако са нарушени правата му по този регламент и е налице пряка причинно-следствена връзка между нарушението и вредите. Следователно материалноправните предпоставки на отговорността на държавата за вреди, причинени от нарушение на правото на ЕС, произтичат директно от наднационалния правен ред. Съответно предмета на доказване по чл. 82 от Общия регламент изисква следните задължителни елементи: 1. Наличие на материална или нематериална вреда; 2. Доказано нарушение на Регламент /ЕС/ 2016/679. 3. Причинна връзка между претърпяната вреда и нарушението на Регламента. Фактическият състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, произтичащо пряко от член 82, параграф 1 от Общия регламент, включва претърпени материални или нематериални вреди настъпили в причинна връзка /в резултат на/ нарушение на регламента. Именно поради изложеното – представени от ищцата факти, изрично сочещи на допуснати от администратора на лични данни нарушения на задължения, които произтичат от чл. 24 и чл. 32 от Регламента за защита на данни, обуславят правна квалификация на иска по чл. 82, § 1, вр. § 2 от Регламента. Тази правна квалификация се дава от съда въз основа на изложените в исковата молба обстоятелства. /в горепосочени смисъл е и съдебната практика за този вид искове-напр.Решение № 7252 от 16.06.2021 г. на ВАС по адм. д. № 11015/2020 г., III о./.

ПО ОСНОВАТЕЛНОСТТА НА ИСКА:

С исковата молба се твърди, че ответникът като правоприемник на „Б. П. П. Ф., С.А.“, клон България /“Б. П.“/ е цедирал на 10.09.2020г. /приложение от същата дата към Рамков договор между страните от 19.08.2020г./ вземането си по договор за потребителски кредит с кредитополучател ищцата С. на [фирма], без да уведоми ищцата за това, включително за

предоставянето, използването и обработването на личните й данни от последното дружество. В резултат от неправомерното предоставяне на личните й данни цесионерът - [фирма], започнал да й изпраща съобщения за изпълнение в 5-дневен срок на задължения в големи размери, без да е предявена предсрочна изискуемост и без да е уведомена за личността на цесионера, което предизвикало стрес и шок. В тази връзка твърди наличие на нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679, конкретно нарушаване на сигурността по смисъла на § 1, т. 10 от ДР на ЗЗЛД, във вр. с чл. 4, т. 12 от Регламента, които обосновават право на обезщетение по чл. 82, § 1 от Регламента по следните съображения:

- Ищцата е ФЛ – субект на лични данни;
- Ответното дружество е ЮЛ, което има качеството на администратор на лични данни по чл. 4, т. 7 от Регламента и всички задължения, произтичащи от това качество и вменени с Регламент (ЕС) 2016/679, който има пряко действие.

Съгласно чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД в производството по ал. 1 субектът на данни може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни.

На първо място, безспорно ищцата е ФЛ и субект на лични данни, предвид това, че подлежащите на обработване данни, предоставени от ответника на [фирма] – три имена, ЕГН и т.н., попадат в обхвата на чл. 4, пар. 1 и 2 от Регламент (ЕС) 2016/679.

На второ място, с оглед доказване на фактическия състав на чл. 39, ал. 2 ЗЗЛД за ангажиране на отговорността на ответника следва да бъде установено наличието на неправомерно обработване на личните данни на ищцата С..

С оглед исквата претенция основанието й е неправомерното обработване на личните данни от страна на ответника, състоящо се в предоставянето им на [фирма] по договор за цесия от 10.09.2020г. /на конкретното вземане/ без съгласието на субекта на лични данни и без легално основание.

Следователно, предмет на спор по делото е почива ли предоставянето на личните данни на С. на Агенция за събиране на вземания на закона или на изричното съгласие на С.?

Съгласно чл. 6, пар. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 „обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия:

- а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели;
- б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор;
- в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора;
- г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице;
- д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора;
- е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Видно от събраните по делото писмени доказателства С. е **дала съгласието си за обработването на личните ѝ данни от „Б. П.“ с цел предоставяне на процесния потребителски кредит. Други съгласия във връзка с обработката на личните ѝ данни не се установиха по делото.** Такива не представя и [фирма], която по силата на договора за цесия с ответника е администратор на лични данни по отношение на С.. Следователно, СЪДЪТ намира, че в случая даденото от ищцата съгласие е само по отношение на договора за потребителски кредит, сключен с ответника, и то на етап подготовка за сключването му. Дори да се приеме, че то по подразбиране е дадено общо на „Б. П.“ с оглед впоследствие сключения договор за кредит, това не може да се каже по отношение на [фирма]. Настоящият съдебен състав намира, че даденото на предишния кредитор съгласие за обработка на личните данни на С. не се разпростира и към следващия кредитор по силата на договора за цесия, тъй като ищцата не е страна по него. Без значение в случая е, че договорът за цесия се сключва между цедента и цесионера, без да е необходимо съгласието на длъжника.

Съгласно чл. 7, пар. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 „когато

обработването се извършва въз основа на съгласие, администраторът трябва да е в състояние да докаже, че субектът на данни е дал съгласие за обработване на личните му данни“, а съгласно пар. 2. от същия член - „ако съгласието на субекта на данните е дадено в рамките на писмена декларация, която се отнася и до други въпроси, искането за съгласие се представя по начин, който ясно да го отличава от другите въпроси, в разбираема и лесно достъпна форма, като използва ясен и прост език. Някоя част от такава декларация, която представлява нарушение на настоящия регламент не е обвързваща“. В настоящия случай не се доказва нито от ответника, нито от контрагента му [фирма], че Б. С. е дала изрично и недвусмислено съгласие за предоставяне на личните ѝ данни на трето за договора за потребителски кредит, сключен с ответника, лице, още по-малко с цел сключването на договор за прехвърляне на вземането срещу нея. Такова обработване не е необходимо и с цел уведомяване на длъжника, доколкото то следва да бъде направено от цедента – предишния кредитор и ответник по делото, по силата на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД и обстоятелството, че за това по своя воля ответникът е упълномощил цесионера не го освобождава от задължението му да получи съгласието на субекта на лични данни.

С оглед на всичко гореизложено безспорно липсват основанията по чл. 6, пар. 1, б. „а“ от Регламента [фирма] да обработва личните данни на Б. С..

На следващо място, не се установяват обстоятелства, обосноваващи приложението на б. „в“, тъй като нито цедента, нито цесионера по договора за цесия, имат произтичащо от закона задължение, за изпълнение на което е необходима обработката на личните данни. Безспорно в случая липсват и обстоятелствата по б. „г“ и б. „д“, които да обосновават обработката на личните данни на С..

Относно б. „б“ и б. „е“ СЪДЪТ счита за относимо следното:

Не намира приложение б. „б“ по причина, че С. не е субект по договора за цесия между „Б. П.“ и [фирма]. Страни по този договор са посочените две дружества. По отношение на длъжника С. той произвежда действие след съобщаването на цесията. Такова съобщение е изпратено до същата едва на 15.10.2020г., тоест след подаване на исковата молба, и то от цесионера след упълномощаване от цедента. Това обстоятелство обаче не е предмет на делото, доколкото с допълнителна молба

пълномощникът на ищеца изрично е посочил, че претърпените вреди са в резултат от **действието** на ответника – предоставяне на личните данни, а не поради липсата на уведомяване на субекта на данните.

Анализът на облигационното правоотношение не е част от фактическия състав по делото, доколкото в случая предмет на спор не е неизпълнение по него, а неизпълнение на задължения, произтичащи директно от нормативната уредба относно събиране, съхраняване и обработка на лични данни от лице, което е администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, пар. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679, какъвто в случая безспорно е [фирма]. Цедирането на вземане като облигационно правоотношение е непротивопоставимо на задълженията на администратора на лични данни да ги обработва само в предвидените от закона случаи. Не променя този извод възникването в резултат от цесията вземане на [фирма] към Б. С. предвид факта, че тя предварително не е дала изрично съгласие конкретно за предоставяне на нейните лични данни на това дружество за целите на сключването и изпълнението на договора за цесия, т.е. липсва изрично съгласие на лицето, субект на личните данни. В случая няма легитимно обстоятелство, което е наложило обработката на личните данни на лицето без предварително съгласие, в т.ч. влиза и правоотношението по цесията, доколкото то е резултат от свободата на договаряне. Да се приеме, че всеки администратор на лични данни може да ги предостави на друг по търговско правоотношение с цел печалба за обработване без законно основание за това и без създаване на гаранции, че няма риск за субекта на данните, означава осигуряване на достъп на практически неограничен кръг лица до личните данни. Това е в противоречие с целта на закона личните данни да се обработват само от оторизирани лица при нормативно установените условия и цели и гаранция за неприкосновеността им. С още по-голяма сила това е валидно в случая предвид факта, че [фирма] заявява, че ще предоставя личните данни на ищцата на неопределен кръг лица, макар то самото да няма съгласието на субекта за обработка на данните от своя страна. Следователно, СЪДЪТ намира, че в случая не е налице легитимен интерес, който надделява над интересите и основните права на субекта на лични данни и оправдава предоставянето им на трети лица без съгласието, а и без знанието му.

В посочения смисъл на тълкуване, че при цесия на вземане от банка на друг субект – има нарушение по ЗЗЛД, с оглед липсата на съгласие на ищцата – е съдебната практика например Решение № 5715 от 02.05.2018г. по адм. д. № 11663/2016г., V отд. на ВАС., Решение №8412 от 19.06.2014г. по адм.дело №16626/2013г. Vo.. Също така и по т.нар.дела с изтеклите данни от НАП – има практика, че има нарушение напр.Решение № 5872 от 14.05.2021 г. на ВАС по адм. д. № 12935/2020 г., V о.,.В последния случай дори, за да се освободи от отговорност ответникът трябва при условията на пълно доказване да установи, че съгласно чл.24 и 32 от Регламент (ЕС) 2016/679, и чл. 59 ЗЗЛД е изпълнил задължението си като администратор на лични данни да вземе подходящите технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с регламента и със закона. Отделно чл. 82, параграф 3 от ОРЗД, предвижда администраторът или обработващият лични данни -да се освобождава от отговорност съгласно параграф 2, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за събитието, причинило вредата, тежестта да докаже, че са взети подходящите организационни и технически мерки. В конкретния случай – не само ответникът не е предприел подобни действия, а точно обратното предоставил е без съгласието на ищцата нейните данни на третото лице, като именно въз основа на тези данни е започнало да се упражнява натиск върху същата, довел до вреди, настъпили в правната ѝ сфера.

С оглед на всичко изложено СЪДЪТ намира, че е доказан първият елемент от фактическия състав, а именно неправомерното обработване на личните данни на ищцата Б. С. от ответника „Б. П.“, представляващо предоставянето им на 10.09.2020г. на трето лице без изрично и предварително съгласие на ищцата.

По отношение на втория елемент -наличието на неимуществени вреди, СЪДЪТ кредитира свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели като относими към предмета на доказване, преки и подробни. Изложените от тях данни се потвърждават от писмените доказателства, а освен това свидетелите са били очевидци на поведението и състоянието на С., поради което са пряк източник на информация за фактите от предмета на доказване. В тази връзка от същите се установява, че С. е изпитала страх, стрес, притеснения, негативни емоции като нервност, безпокойство, дискомфорт и др., които безспорно

представляват неимуществени вреди и са в пряка причинно-следствена връзка с неправомерното поведение на ответника макар и да са осъществявани последователно и впоследствие от друг субект. Този страх и безпокойство съдът намира за наличие и доказан още изначално при узнаването, че личните данни неправомерно са предоставени на друг. Основанието за това е общоизвестната информация за злоупотреба с тези данни и липсата на защита от страна на съответните органи, вкл. и методите за събиране на задълженията, от страна на т.нар. колекторски фирми, както е станало и впоследствие. Абсолютно безпрецедентен натиск и тормоз, осъществяван системно и първобитно, завършил не със събиране на задължението, а със смъртта на ищцата.

По отношение на влошеното здравословно състояние на С. СЪДЪТ намира, че не се доказва пряката причинна връзка с поведението на ответника. Не се спори между страните, че същата е постъпила в болница с оплаквания за високо кръвно налягане и задух, като в тази връзка свидетелят Ц. споделя, че е страдала от хипертония и диабет и преди септември 2020г., когато е узнала за предоставяне на личните ѝ данни на колекторската фирма. Не се представят доказателства, че тези оплаквания са се влошили след септември 2020г.. Медицинските доказателства по делото не свидетелстват, че след този момент С. е посещавала лекар със соматични оплаквания в резултат от стрес или за смяна на лекарства за хипертония, както твърди Ц.. Общоизвестен факт е, че силните негативни емоции оказват влияние на кръвното налягане, а и на диабета, но доколкото по делото се твърдят конкретни неимуществени вреди, претърпени от конкретно лице, следва същите да бъдат доказани, каквото в случая не е постигнато с представените доказателства.

Безспорно е също така че ищцата е диагностицирана с карцином на белия дроб въпреки, че кредитира показанията на свидетеля Ц., включително като медицинско лице, СЪДЪТ намира, че дори да се приеме, че е възможно последното заболяване да се развие от стрес, както твърди той, не е ясно с каква давност е било в конкретния случай и дали може да се отнесе към поведението на ответника т.е. безусловна причинно-следствена връзка с действията на ответника. Може да се обобщи, че има причинна връзка, но тя не се приема за пряка и непосредствена.

По изложените съображения СЪДЪТ намира, че са доказани

всички елементи от фактическия състав за ангажиране на отговорността на администратора на лични данни и ответник по делото за неправомерно обработване на личните данни на Б. С., което ѝ е причинило неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, основателен страх, притеснения, негативни емоционални състояния като нервност и дискомфорт. С оглед изложеното - същият следва да бъде осъден да заплати наследника ѝ и ищец към настоящия момент – Л. Я., парично обезщетение като единствено възможно средство за репарирание на понесените вреди. Размерът на същите е с оглед интензитета на претърпените неимуществени вреди вкл. и определен по справедливост на основание чл. 52 от ЗЗД. В тази връзка съставът взема предвид характера на вредите, трайността на понасянето им, негативните преживявания и отражението върху общото състояние на субекта като следствие от тях. В конкретния случай включително и като прецени, че самите последващи действия, които в действителност са стресови - са извършени от друг субект, то СЪДЪТ намира за справедливо обезщетение в размер на 1000 лв.. Ответникът е бил наясно- и защото е и общоизвестен факт – какъв е подхода на колекторските фирми, които използват другите субекти вкл. на който е прехвърлено вземането. Този подход цели всяване на страх и използване на психическа принуда, за да може задълженото лице да върне задължението си. Това отношение както вече се изтъкна е системно, нехуманно и в противоречие на всякакви морално-етични правила и правни норми. В случая то е довело и до влошаване на състоянието като цяло на ищцата и съответно безспорно е ускорило нейния трагичен край или най-малкото на фона на последните ѝ дни допълнително е предизвикало у същата дискомфорт и огорчение, които никой индивид не заслужава. В тази насока съдът съобразява и съдебната практика, че при определяне на обезщетението може да се съобрази стандарта на живот, както и не е необходимо да има формални, външни доказателства за установяването на тези обичайни вреди настъпили в резултат на нарушаване сигурността на данните. В този смисъл е и Решение № 5587 от 10.05.2021 г. на ВАС по адм. д. № 12911/2020 г., V о..

Следва да се уважи и претенцията за лихва, която съгласно ТР №3/2004г. т.4 на ВКС се дължи при незаконосъобразни действия от преустановяването им т.е. конкретно при отговорността на ответника от извършването им. В действителност рамковия

договор за цедиране е от 19.08.2020г., но самата цесия е от 10.09.2010г., когато е подписано приложение №1 от 10.09.2020г., поради което от 11.09.2020г. следва да се присъди лихвата- така, както е поискано.

При този изход на делото ответникът следва да бъде осъден на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата, вр. с чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения да заплати на адвокат Л. Я. /пълномощно на л.15/ възнаграждение в размер на 300лв.. Следва да се осъди и ответника да заплати платената д.т. от 10 лв. от ищцата л.49.

От ответника – в отговора и по същество в изложението – не се претендира юрк.възнаграждение, като дори да има подобна претенция, доколкото производството е вид исково вкл. и по смисъла на ЗОДОВ, то при частична основателност на ответника се присъждат само разноски, ако са направени, а такава не е юрк.възнаграждение. В посочения смисъл има практика на АССГ.

По изложените съображения Административен съд София-град, I отделение, 47-ми състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА по иска, с правно основание по чл. 79, параграф 1 и чл. 82, параграф 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните

„**Б. П. П. Ф. С.А.**“, клон България, ЕИК[ЕИК], да заплати на **Л. П. Я. ЕГН [ЕГН]** от [населено място]– като наследник на Б. Н. С., сумата в размер на **1000,00 /хиляда/ лева**, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди, представляващи стрес, основателен страх, безпокойство, дискомфорт вследствие от неправомерно обработване на личните й данни от страна на ответника в нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679, което обработване на 10.09.2020г. е свързано с цедиране на задължение й /приложение №1 от 10.09.2020г. към Рамков договор от 19.08.2020г, без съгласие на кредитополучателя по договора за потребителски кредит от 09.05.2016г., ведно със законна лихва от 11.09.2020г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ ИСКА В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ** до претендирания размер от 3 000 лв. или за сумата от 2 000 лв. **като**

НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА „Б. П. П. Ф. С.А.“, клон България, ЕИК[ЕИК], да заплати на адв.Л. Я. адвокатско възнаграждение в размер 300лв..

ОСЪЖДА „Б. П. П. Ф. С.А.“, клон България, ЕИК[ЕИК] да заплати на ищцовата страна направената разноска от внесената д.т. от 10лв..

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок пред ВАС чрез АССГ с касационна жалба от съобщаването му. Преписи на страните.

СЪДИЯ: